

— "Ας αναχωρήσωμεν, εἶπεν, ὡς ἀναχωρήσωμεν ταχέως.

— Καὶ ὡς εἶπεν ὡραιότατη τὴν ἐσπέραν ταύτην, παραιτήρησεν ὁ πριγγιψ. Τὸ πρόσωπόν σου εἶναι λίαν ἐρυθρόν.

— "Ἐχω ἡμικρανίαν.

— Εἶσαι ἡ ἀνάσσα τοῦ χοροῦ. Ἄφες με νὰ χαρῶ μικρὸν ἔτι τοὺς θρεάμβους σου.

— Πρὸς χάριν μου! ὡς ἀναχωρήσωμεν.

Κατακυβήθησαν πρὸς τὴν ἐξοδον.

Ὁ Ραϊμόνδος Σαβέρ εὐρίσκατο ἐπὶ τῆς διαβάσεώς των. Ὁ πριγγιψ ἔτεινε αὐτῷ ἐπιχαίρειν τὴν χεῖρα.

— Ἐλθέ, εἶπεν αὐτῷ, αὐριον τὴν μεσημέριαν, ὅπως μεταβῶμεν παρὰ τῷ ὑπουργῷ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὡμίλησα περὶ τῆς ὑποθέσεώς σου, καὶ ὅστις εἶναι λίαν καλῶς διατεθειμένος.

Ὁ Ραϊμόνδος προσέκλινε, καὶ ἔρριψε πρὸς τὴν πριγγίπησαν ἐρωτηματικὸν βλέμμα.

Ἡ Βάνδα ἐπληξε δις διὰ τοῦ ριπιδίου τὴν χεῖρά τις. Ἐνῷ δὲ ὁ πατὴρ τῆς τὴν ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ, ὁ Ραϊμόνδος ἐπωφεληθεὶς τὸν θόρυβον, εἶπεν αὐτῇ χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Εἰς τὰς δύο θά ἤμαι ἐν τῷ κύκλῳ.

(Συνέχεια εἰς τὴν προσέχουσαν)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALES

X

Τὸ τσιμπούκιον καὶ τὸ γιγασχάνιον

— Εἶμαι ἄνθρωπος, δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ τὴν συμφωνίαν, διότι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ μὲ ἀγαπήσῃ... τί σημαίνει; θά μὲ ἀνήκῃ. Ἀλλ' ὅπως αἱ γυναῖκες εἶναι εὐμετάβλητοι. Ἡ Βεράτσκα θὰ λησμονήσῃ ταχέως τὸν στρατιώτην. Εἶμαι μαρό; νὰ φροντίζω περὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν μιᾶς γυναικός!

Στραφεὶς εἶδε τὸ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον τετρασπόμενον τσιμπούκιόν του. Ἀνεμνήσθη τῶν παραδόσεων τῆς οἰκογενείας του, τῶν μύθων οἵτινες συνάδοντο μετὰ τοῦ τσιμπούκιου ἐκείνου, καὶ ἔρριξεν.

Εἶτα, μεθίσταται περιφρονήσεως διεδέχθη τὴν φρίκην.

— Μωρὰ πρόληψις! εἶπε, καὶ ἄρπασας τὸ τσιμπούκιον ἔρριψεν αὐτὸ μεθ' ὁρμῆς κατὰ γῆς. Τὸ τσιμπούκιον ἐγένετο θρύμμα.

— Ὡς δὲ δύναιται νὰ θρᾷσω καὶ τὸν ἄθλιον ἐκείνον Βρονίνην, ὅστις ἐτόλμησε δις νὰ μὲ ἀπειλήσῃ.

Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ εἰσῆλθεν, ὅπως λάβῃ τὰς περὶ τοῦ Βρονίνης διαταγὰς.

— Ἄρτε αὐτὸν ἐλεῖθερον. Ἀς ὑπάγῃ ὅπου θέλει, ὡς καὶ ὁ, τι θέλει. Μὴ μὲ σκοτίζετε πλέον μὲ αὐτόν.

Ταύτη ὑπῆρξεν ἡ τοῦ συνταγματάρχου ἀπάντησις.

... ..

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ. Τὰ πάντα ἡσύχαζον. Μόνος ὁ Βρονίνης δὲν κοιμήτο. Καθήμενος ἐπὶ τινος τουρκικοῦ σοφᾶ, παρατήρει ἐκ διχλευμάτων τὸ παράθυρον, ἀνυπομονῶν διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ χρόνου. Κατεῖχετο ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν.

Ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ, ὁ γνωστὸς ἡμῖν Παῦλος, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του ἀκροποδῆτι, καὶ διὰ φωνῆς τεταραγμένης, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἰδοὺ ἐπιστολή... Εἶναι τῆς πριγγίπης. Ἐπεμψεν αὐτὴν τὴν πρωΐαν ταύτην.

Ὁ Βρονίνης ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν. Ἐβλῖπεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνέγνωσε.

Ὁ Παῦλος ἀπεσύρθη τεθλιμμένος. Μετὰ δὲ τέταρτον εἰσῆλθεν.

— Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐβασαν ἡ μήτηρ σου, εἶπεν εἰς τὸν κύριόν του.

— Μὴ εἶπες αὐτῇ τίποτε! ἀπάντησεν ὁ Βρονίνης σκιρτήσας.

Καὶ ἔπαιε πᾶσι κατησχυμένος ἐπὶ τοῦ σοφᾶ.

— Ἐμαθὲν ἤδη τὰ πάντα, ἐκέκρηθη. Ἐρχεται ὅμως λίαν ἄργά.

Ὁ Παῦλος ἤναψε τὰ κηρία. Ὁ κοιτῶν ἐφωτίσθη, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶδε κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸ δῶρον τῆς μητρὸς του, τὸ γιγασχάνιον!...

— Ἀλέξανδρε! οὐδὲ μοῦ! ἐκραζεν ἤδη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἡ Ναθαλία Σταφανόβνα, διὰ φωνῆς προδιδούσης μεγάλην ταρχήν.

Ὁ Βρονίνης ἐφρικίασεν. Φλογερὸς στεναγμός, ἐξελθὼν τὰς καρδίας του, ἀπάντησε εἰς τὰς χαρμωμένους κορυφὰς τῆς μητρὸς του.

— Ἀλέξανδρε! ἦλθεν ἡ χάρις σου! ἐννοεῖς οὐδὲ μοῦ; εἶπεν αὐτῷ ἡ μήτηρ του, εἰσελθούσα καὶ ριχθεῖσα εἰς τὸν λαμόν του. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἔλαβεν ὁ πριγγιψ ἐπιστολήν ἐκ Πετροπόλεως, ἥτις ἀναγγέλλει αὐτῷ τὴν εἰδησιν ταύτην, ἥτις μετ' οὐ πολὺ δημοσιεύεται.

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον κρουνήδων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ναθαλίας, κατεσπαζομένης τὰ τέκνα της.

— Ἐλα, τί κάθεται Ἀλέξανδρε;

μὰς περιμένουσι νὰ δειπνήσωμεν. Ὁ πριγγιψ μὰς προσκαλεῖ τὴν ἐσπέραν ταύτην νὰ πῶμεν καμπανίτην. ὦ! πόσον εἶσαι εὐτυχής! Καὶ ἡ ὡραία Βεράτσκα! Τί! ἀμυδράλλεις;...

Καὶ ἐμείδισεν ἡ πτωχὴ μήτηρ!

— Δὲν δύναιται νὰ ἔλθω μαζὶ σου μήτηρ... ἐφέλλισεν ὁ πτωχὸς νέος... πρέπει νὰ ἴδῃ τὸν συνταγματάρχην.

— ὦ μὴ σὲ μέλλει... εἶναι τόσῳ ἀγαθός... Ἀλλὰ, μοὶ φαίνεται λυπημένος... Τί! δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, μήτηρ μου... καὶ ἐσφιγγεν αὐτῇ ἀλλοκότως τὴν χεῖρα.

Ἡ Ναθαλία ἐσφιγγεν αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἀλλὰ βλέπουσα τὴν ὠχρότητα του, εἶπεν αὐτῷ:

— Μὴν εἶσαι ἀρρωστος;

— Ἐπεριπάτησα πολὺ, μήτηρ μου, καὶ εἶμαι κατεκοπιασμένος. Αὐριον θά ἤμαι καλά.

Ἡ Ναθαλία οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Ἐφερε τὴν χάριν, καὶ εὐρίσκατο τὴν λύπην. Ἀλλὰ, πόθεν προήρχετο αὕτη; Ἦτο δὲ αὐτὴν μυστήριον. Κατέφυγεν εἰς τὸ τελευταῖον αὐτῆς ἐπιχείρημα.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇ ἐκ μέρους σου εἰς τὴν πριγγίπησαν;

Ὁ Βρονίνης κατέπιε στεναγμόν.

— Εἶπε αὐτῇ ὅτι τὴν εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἔδειξεν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἐλαβε πάλιν τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του καὶ τὴν ἠπιάσθη.

Ἡ πτωχὴ μήτηρ ἀνεχώρησεν. Ὁ Βρονίνης ἔμεινε βεθυλισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

— Παῦλε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, πήγαινε νὰ κοιμηθῇς, ἐκδύομαι μόνος.

... ..

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν ὥραν ὁ κώδιον τῆς ἐκκλησίας προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν λειτουργίαν, ἅμαξιν συρομένη ὑπὸ ἑξ ἑσπεῶν ἔρρεε τὸν πριγγιψα καὶ τὴν κόρην του εἰς τὸν ναόν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἶδον τὸν συνταγματάρχην ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας του. Ἦτο ἀνήμερος καὶ ἀπασχολημένος.

Πρὶν ἢ βαθίσῃ περαιτέρω, ἀτραφεὶς εἶπεν εἰς τὸν ὑπασπιστήν του:

— Συμφιλίωσόν με μετ' αὐτοῦ, τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ... Τὸ θέλω.

Εἶτα βεθυλισμένος εἰς σκέψεις ἐβάδισε πρὸς τὸν ναόν. Μόλις ὅμως ἐπροχώρησε μικρὸν, εὐρέθη ἀπέαντι τοῦ Βρονίνης, ὅστις ἀναυγίλου, τὴν στολήν αὐτοῦ ἔχων ἐν ἀταξίᾳ καὶ τὸ πρόσωπον παλιδρόν, ἔκλειεν αὐτῷ τὴν ὁδόν.

— Τί μὲ θέλεις, εἶπεν αὐτῷ ὁ συν-

ταγματάρχης, ὥσανεὶ μὴ ἐγνώρισεν αὐτόν. Εἶτα, προσπαθὼν νὰ μειδεύσῃ:

— Ἄ! εἶται σὺ Βρονίνη! . . . ἤθελα νὰ εἰπῶ, Ἀλέξανδρε . . .

— Δὲν ἀπατᾶται συνταγματάρχα. Ὅμιλεῖς πράγματι πρὸς τὸν Βρονίνην, πρὸς τὸν στρατιώτην σου.

— Ἀλλά, δὲν εἶσαι πλέον στρατιώτης. Ἐλαβες τὴν χάριν σου. Τὸ ἔμαθα τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ σοὶ συγχαίρω, Ἀλέξανδρε.

— Ἄ! ἔλαβες τὴν χάριν μου. Λοιπόν, δὲν εἶμαι πλέον στρατιώτης σου, τὸ εἰσεύρεις, ἔ; . . .

— Ναί, φίλε μου.

— Εἶμαι εὐγενής, ἀξιωματικός, φίλος σου λέγεις, συνταγματάρχα Γουροσλώφ;

— Ναί, καὶ ἂν δύναιμι νὰ σοὶ ᾔμαι ὠφέλιμος, Ἀλέξανδρε . . .

— Δύνασαι νὰ μοὶ δώσῃς λόγον τῶν προσβολῶν σου, διέκοψεν αὐτὸν ὁ σημαιοφόρος μετὰ κεραυνόβολου φωνῆς.

Ὁ Γουροσλώφ ἐταράχθη.

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπε. Μεταξὺ συνταγματάρχου καὶ στρατιώτου δὲν ὑπάρχει προσβολή. Εἶσαι τρελλός; Μόλις ἔλαβες τὴν χάριν σου, καὶ ζητεῖς νέας ἐριδας; Πιστεύεις ὅτι ὁ Τσάρος ἔχει τὴν ἀγαθότητα νὰ σοὶ συγχωρήσῃ;

— Τί σὲ μέλλει; . . .

Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ἀλεξάνδρου κατέστη ἀπειλητικόν.

— Τί θὰ ἔλεγεν ὁ πρίγκιψ Μουριάκιν; Τί θὰ ἔλεγεν ἡ πριγκίπισσα, ἂν ἐφώνευσεν τὸν προστατευόμενόν της; εἶπεν ὁ Γουροσλώφ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἤρπασεν αὐτόν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Προσεῖς, Γουροσλώφ. Μὴ ἀναμιγνύης τὸ ὄνομα γυναικὸς εἰς τὴν ἐριδὰς μας. Μὴ μὲ ὠθῇς εἰς τὰ ἔσχατα.

— Εἶσαι λίαν τεταραγμένος, Ἀλέξανδρε. Δὲν σκέπτεσαι. Συλλογίσθητι τὴν μητέρα σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐρρίγησε.

— Εἶναι ἀνάνδρον νὰ ἐπικαλῆσαι τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς μου, ὅπως διαφύγῃς τὴν ὀργὴν μου. Ἐμπρός, συνταγματάρχα!

— Δὲν μονομαχοῦ μετὰ σοῦ Ἀλέξανδρε, ἀπήντησεν ὁ Γουροσλώφ, προσπαθὼν νὰ φανῇ ἥρεμος.

— Ἐμπρός! ἐπανέλαβεν ὁ σημαιοφόρος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἄλλως . . .

Ὁ συνταγματάρχης τὸν παρετήρησε μετὰ περιφρονήσεως.

— Τί! μὲ ἀπειλεῖς! . . . Εἶναι λοιπὸν ἀληθές, ὅτι ἐδολοφόνησες τὸν ὑπασπιστήν; . . . Ἀλλά, δὲν μονομαχοῦ μετὰ δολοφόνου . . .

Ἡ προσβολὴ αὕτη κατέστησε παράφρονα τὸν Ἀλέξανδρον.

— Ὁ Θεὸς τὸ θέλει! Ὁ Θεὸς τὸ θέλει! ἀνέκραξε.

Καὶ ταχὺς ὡς ἀστραπή, διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἤρπασε τὸν συνταγματάρχην ἐκ τῆς ὤμοπλάτης, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐξύθισε τὴν ἀστράφασαν λεπίδα τοῦ γιαταγανίου εἰς τὸ στήθος του.

Ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας ἐξηκολούθει ἤχων . . . Ἀξιωματικοὶ τινες ἐκράτουν τὸν συνταγματάρχην, ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ὁποίου ἔρρεε ποταμίδὸν τὸ αἷμα, ἐνῶ εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν στρατιώται ἐδέσμευον τὸν δολοφόνον.

— Μητέρα μου! μητέρα μου! . .

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐψιθύρισε καὶ ἕτερον ὄνομα, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο οὐδεὶς ἤκουσε.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου de Amicis)

Οὕτως, ὅταν πρόκειται νὰ κατηγορήσωμεν τοὺς δειλοὺς πεζῶς καὶ ἐμμέτρως φημισκούντες κατὰ τῆς ἀτιμίας, κατὰ τῶν διεστραμμένων ψυχῶν, κατὰ τῆς αἰσχύνης τῆς πατρίδος, ὅλοι εἴμεθα ἑτοίμοι· ὅταν ὅμως ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν πράξιν καὶ εὐρεθῶμεν ἐνώπιον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τότε καὶ πατρίς καὶ ἀνδρία καὶ τιμὴ καὶ σημαία, εἶναι τόσαι πομπόλυγες διαλυόμεναι εἰς τὴν πρώτην πνοήν, καὶ μένει μόνον τὸ αἶσθημα τῆς φιλελευθωπίας. Κύριέ μου, σεῖς ἄλλο τι δὲν βλέπετε εἰμὴ ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις μέλλει ν' ἀποθάνῃ μόνος, ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος, μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους πρὸς οὐρανόν· μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐγὼ ἔχω σπλάγχνα ἐπίσης, κυρία μου, καὶ αὐτὸ τὸ θέαμα ἐνοχλεῖ καὶ ἐμέ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ὅμως ὁ λογισμὸς σας νὰ σταματήσῃ μόνον εἰς αὐτὸν τὸν ἐπιθάναντον· πρέπει νὰ φαντασθῇτε αὐτὸν τὸν ἴδιον ἄνθρωπον κεκρυμμένον ἐντὸς τάφρου, ἢ ὅπισθεν φραγμοῦ τινος, μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς, τρέμοντα, ἐνῶ ἐκαστὸν βήματα μακρὰν αὐτοῦ οἱ σύντροφοί του ἐκθέτουσι τὸ στήθος εἰς τὰς σφαῖρας, καὶ ἀντὶ νὰ ὁρμήσωσιν ἐμπρός καὶ νὰ νικήσωσι, ὀφείλουσιν νὰ σταθῶσιν ἀκίνητοι καὶ νὰ ἀποθάνωσι, διότι οἱ δειλοὶ κατέστησαν ἀραιὰς τὰς τάξεις των διὰ τῆς φυγῆς. Πρέπει νὰ φαντασθῇτε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν λέγοντα.—Οἱ σύντροφοί μου θὰ φονευθῶσι, δὲν πειράζει· ἡ σημαία μου θ' ἀτιμασθῇ, δὲν πειράζει, εἶμαι ἀνάνδρος, δὲν πειράζει· ἐν τού-

τοις ζω!—ἐν ταιαύτῃ θέσει πρέπει νὰ τὸν φαντασθῇτε, ὅπως ἐννοήσῃτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, ὅτι σεῖς ἡ ἰδία μὲ τὰς χεῖράς σας θὰ ἤσθῃ ἱκανὴ νὰ τὸν φονεύσῃτε, ὅτι ἡ ζωὴ του εἶνε ὕβρις πρὸς τοὺς νεκρούς. Ἡ κυρία μου, συλλογίσθητε! ἡ εὐσπλαγγνία σας αὕτη εἶνε ἐλευθρία. Ὅπισθεν παντὸς δειλοῦ ἐπιζήσαντος, ὑπάρχει σωρὸς ἀνδρείων θυσιασθέντων. Πιστεῖσθε τὸ, πρέπει νὰ φανώμεν ἀνηλεεῖς· πρέπει νὰ ἀναγκάσωμεν τοὺς ἀνὸς ψυχῆς καὶ καρδίας ἄνθρώπους τοιοῦτους νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὑπάρχει τι πολυτιμότερον τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτοῦ σαρκίς, χάρις τοῦ ὁποίου διαπράττομεν τόσας ἐλευνότητας, καὶ ἐκεῖνο ὀφείλομεν νὰ σώσωμεν, ὅχι τοῦτο· πρέπει νὰ κάμωμεν αὐτοὺς νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι, ὅταν ἡ πατρίς ἔχῃ ἀνάγκην αἵματος, ὀφείλομεν νὰ τῇ προσφέρωμεν, καὶ ὅτι ὅστις ἀρνήθῃ νὰ χύσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὀφείλει ἀναπορεύτως νὰ τὸ χύσῃ μόνος ἐπὶ τῆς δημοσίου πλατείας· ὥς ἀποκόψωμεν τὰ σαπρὰ μέρη, κυρία. Εἴμεθα ἀκόμη ἐν καιρῷ ἀλλοιόμενον ἂν τρέμῃ ἡ χεὶρ μας! εἰς νέαν περίστασιν θὰ κατασυντριβῶμεν καὶ θὰ ἀτιμασθῶμεν διὰ παντός. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ!

Διεκόπη εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἐμμένον ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός, ἐθεώρησε τὸ ὥρολόγιον καὶ προσέθηκε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἀλλὰ μετὰ μεγίστης ἀταραξίας.

— Εἰπατέ μοι μᾶλλον, κυρία, ὅτι δὲν εἶνε αὕτη στιγμὴ κατὰλληλος, ὅπως προσέβῃ λόγους ὀργῆς καὶ περιφρονήσεως, κἄλλιον νὰ σιωπῇ τις καὶ νὰ σκέπτεται.

Ἡ κυρία ἤσθάνθη φρικίαν διατρέχουσαν τὸ σῶμά της.

Τὰ δύο τέκνα ὤρμησαν πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ὅχι, ὅχι, ἐδῶ! . . δὲν θέλω, ἐφώνησε μετὰ τόνου ἐπιτακτικοῦ ἡ κυρία, ἐγχειρομένη ὀρθία.

Ὁ ἱατρὸς τὴν ἠμπόδισε καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ καθίσῃ πάλιν. Τὰ παιδιὰ ἐστάθησαν, πάντες εἰσὶν ἡκούστο εἰς ἀπόστασιν μακρὰν θόρυβος ὑπόκωφου.

Ὁ ἱατρὸς ἔλαβε τὰ δύο παιδιὰ ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὰ ὠδήγησε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἤρχισαν νὰ πρραττῶσι προσεκτικῶς εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁ ἱατρὸς ὠμίλει ταπεινωμένως καὶ ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς κατὶ τι πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ παιδιὰ μὲ τὸν βραχίονα τεταμένον ἠκολούθουν τὰς κινήσεις του.

— Ἰδοὺ αὐτοί, εἶπε σιγὰ τὸ μεγαλύτερον.

Ὁ θόρυβος ἠκούετο εὐκρινέστερον.